

Berlinben újabb leleplezéseket várnak.

BERLIN, július 30. A város a kancellár leleplezéseinek hatása alatt áll. A kancellár aktív politikáját várják, amellyel az ellenség hazug hadicéljait le fogja leplezni. Sem-

leges körök szerint Párisban felelni kell a kancellárnak, mert a hallgatás beismerést jelentene, ami az oroszoknál beláthatatlan következményekkel járna.

Michaelis az antant titkos szerződéseiről.

— Anglia meg akarja alázni Németországot. —

Berlin, július 30. A Wolff-ügynökség jelenti: Michaelis kancellár szombaton este fogadta a sajtó képviselőit és nyilatkozott előttük az *általános külpolitikai helyzetről*, az angol miniszterelnök beszédéről és az ellenség titkos hódítási terveiről. Azzal kezdte a birodalmi kancellár, hogy az antant sajtója az ő székfoglaló nyilatkozatát, amelyet a birodalmi gyűlésen előadott, olyképen igyekezett elhomályosítani, hogy az a beszéd a népképviselő többségének nyomása alatt kénytelen volt leplezni a német birodalom hódítási szándékait. Ezt a félrevezetést Michaelis a leghatározottabban visszautasítja, viszont áll az, hogy nyilatkozatát csak olyan feltevessel tette, hogy az ellenség is lemond hódítási terveiről.

— Ismeretes önök előtt, — mondotta többek között a birodalmi kancellár — hogy Lloyd George ismételt és félre nem érthető világossággal kimondotta, hogy *Anglia nem akar békét a kölcsönös megegyezés és megértés alapján*, hanem olyan békekötést kíván, amely *Németországot teljesen megálázza* és ellenségeinek erőszakos önkénye alá rendeli.

A brit kormány álláspontja változatlanul az, hogy csak akkor kezdődhetnek a béketárgyalások Németországgal, ha a német kormány kötelezőleg megígéri, hogy a megszállott területeket kiűriti. A francia köztársaság hódítási terveit, amelyeket a semleges sajtó leleplezett, máig is cáfolat nélkül maradtak. Időközben írásos bizonyítékokat szereztünk arról, hogy ellenségeink tényleg ilyen hódítási terveket kovácsolnak, az egész világ előtt tehát tisztán áll, hogy ki a felelős a rettenetes népöldöklés folytatásáért.

— A francia kormányhoz ezennel itt a legteljesebb nyilvánosság előtt azt a kérdést intézem, tagadja-e, hogy *Briand és Ribot* a francia képviselőháznak azon a titkos ülésén, amelyen a Pétervárról hazatért Moutet és Cachin képviselők is résztvettek, kénytelenek voltak elismerni azt a tényt, hogy

Franciaország közvetlenül az orosz forradalom kitörése előtt a cár kormányával, amelyet Lloyd George ur legutóbbi beszédében „szellemileg korlátolt és züllött autokráciának” jellemzett, *messzemenő hódítási terveket állapított meg*.

— Kérdelem, igaz-e, hogy *Paléologue* pétervári francia nagykövetnek kérdésére Párisból ez év január 27-én felhatalmazást küldtek arra, hogy aláírassa azt a szerződést, amelyet Doumergue ur a cárral folytatott előzetes tárgyalások során előkészített.

— Igaz-e, vagy sem, hogy a francia köztársaság elnöke Berthelot javaslatára Briand tudtán kívül megadta ezt a felhatalmazást és hogy Briand ahhoz csak utólag járult hozzá. Ez a szerződés biztosította Franciaországnak az előbbi hódító háborúkban szerzett határait még 1790-ből, tehát *Elszáz-Lotharingiát is és hozzá a Saar-mendencét, továbbá messzemenő területi gyarapodásokat a Rajna balpartján* egészen Franciaország tetszése szerint.

Mindezt a francia köztársaság kormánya sehogy sem fogja letagadhatni, valamint azt sem, hogy Briand szerint a forradalmi Oroszország tartozik beváltani azt, amire a cár Oroszországa vállalkozott.

Olaszországnak szintén nagy területi gyarapodásokat biztosítottak. Ebből napnál is világosabban kiderül az, amit Ribot oly nagyon szeretett volna elleplezni, nevezetesen a sóvárgó vágy, hogy az orosz nép csak vérezzen tovább Franciaország jogosulatlan hatalmi vágyáért. A vágy teljesedésbe ment, de távolról sem úgy, ahogy Ribot képzelte.

— Ezek a tények, amelyeket önök elé tártam, — folytatta a kancellár — azt mutatják, hogy ellenségeink még mindig nem mondtak le hódítási vágyaikról és eldöntik azt, hogy ki az oka a vérontás folytatásának. Ez a tudat, védelmi háborunk jogosságának tudata ad nekünk erőt és fogja elszántságunkat tovább is acélozni.

Újabb 46.000 tonna elsüllyesztése.

Berlin, július 30. A Wolff-ügynökség jelenti: Az Anglia körüli elzárt területen buvárhajóink ismét 26.000 bruttótonna hajótért süllyesztettek el.

A Földközi-tengeren egész sort gőzös- és vitorlást 20.000 bruttótonnával elsüllyesztünk.

Egyik kelet-tengeri léghajónk a 27-ére virradó éjszaka eredményesen támadta az Aland-szigeteken levő ütegeket és erősítéseket és elnémitott egy üteget. Bár hevesen lövöldöztek rá, a léghajó sértetlenül visszatért.

Michaelis kancellár szerdán érkezik Bécsbe.

Bécs, július 30. Michaelis kancellár nem holnap, hanem csak szerdán reggel érkezik Bécsbe. Az első napon gróf Czernin külügyminiszterrel és a magyar és osztrák miniszterelnökökkel fog tanácskozni, azután a külügyminiszter kíséretében a király tartózkodási helyére utazik, ahol őfelsége külön kihallgatáson fogadja.

A kancellár a bajor királynál.

Berlin, július 30. A bajor király ma kihallgatáson fogadta Michaelis kancellárt.

HIREK

o o o o

Kószó István

hétfő reggel 9 óra óta Szeged város II. kerületének országgyűlési képviselője. Nem kereste ezt a tisztességet, ami annyi embernek álma, vágyakozása, polgártársai bizalommal, tisztelettel, becsüléssel és helyébe vitték a mandátumot. Hogy egyhangú volt a választása, ezuttal nem lényeges dolog, mert háborus időkben élünk, amikor mindenütt kerülnek a választási harcokat, kalamitásokat. Értékes és a személye iránt megnyilatkozó bizalom jele, hogy más jelöltről még szó sem esett, a választók kívánták, hogy őket dr. Kószó István képviselje a magyar törvényhozás házában. Régi kívánság már ez, ami elől Kószó mindig kitért, most azonban meghajlott a parancs előtt és vállalta a megbízatást, mert érezte, hogy a polgárság ragaszkodó hűségét bántaná meg, ha még mindig kitérne a bizalom, a becsülés és megtisztelés megnyilvánulása elől.

Mindenki, aki ennek az ősrégi városnak polgára, tudván tudja, hogy milyen erős gyökere van dr. Kószó Istvánnak a népben. Nem mert belőle sarjadzott, de mert annak élt mindig, mióta a közpályán először megjelent. Nemcsak hű és alázatos fia a népnek, de barátja, testvére, hitének, álmainak erősítője, bánatában vigasztaló segítője, örömeinek boldog osztályosa és vele együtt érző egész ember, akinek mi a szívében, az a száján.

Egyenes utakat járó ember dr. Kószó István, tiszta jellem, minden szépért és jóért rajongó férfi, aki nem könnyökkel dolgozott és tülekedett az érvényesülésért, de a tisztes polgárok erényeihez méltó önértéssel haladt a maga által kijelölt ösvényen, nem térve soha se jobbra, se balra, csak azon az úton járva mindig előre, amely a polgártársak bizalmához, megértéséhez, tiszteletéhez, szeretetéhez és becsüléséhez vezet.

Politikai pályájának különös és értékes művészetéhez tartozik, hogy bár mindig a *Kossuth*-párt kötelékében munkálkodott, a más politikai hitvallást követők táborában is köztisztelőnek és közszeretőnek örvendett. Ennek a művészetnek pedig az a nyitja, hogy az embereket nem pártállásuk szerint mérlegelte, értékelte, hanem karakterüknek, jóra való hajlandóságuknak megfelelően és ennek a városnak apraja, nagyja egyaránt tudja, hogy az új képviselő embertársait nem a szerint osztályozta, becsülte meg, hogy ki milyen templomban imádja Istenét, de a szerint, hogy kiben milyen tisztesség lakozik, mint hajlik a szóra, mennyi benne az ember-szeretet és mily uton-módon és mely irányban munkálkodik a köz javára.

Napoleonról mondják, hogy amikor a felesége vajudott és az odahívott orvos a ránehezedő nagy felelősség sulya alatt érthető izgatottságot árukt el, rászólt a doktorra: Gondolja, hogy egy napszámos asszonyon kell segíteni. Akik az új képviselőt ismerik, bizonyára olyan embernek ismerik, aki a bajba szorulókon segíteni szokott és aki hivatásából kifolyólag felelőssége sulyát legalább is érezné oly módon a munkásszámonnyal, mint a fényben, jólétben születettekkel